



SKAUTSKÉ PŘÍBĚHY PRO DĚTI

VLASTA HURTÍKOVÁ

edika.

Ilustrovala
Martina Slábová

Skautské příběhy pro děti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Vlasta Hurtíková
Skautské příběhy pro děti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Skautský slib

Slibuji na svou čest,
že s pomocí Boží budu ze všech svých sil
sloužit Bohu, církvi, své vlasti a Evropě,
stále pomáhat svým bližním
a dodržovat skautský zákon.

VLASTA HURTÍKOVÁ

SKAUTSKÉ PŘÍBĚHY PRO DĚTI



Skautský pozdrav

Skauti si při vzájemném setkání podávají levou ruku a zdraví se skautským pozdravem. Ten spočívá ve zvednutí pravé ruky, vzpřímení tří prostředních prstů a překrytí malíčku palcem: tři vztyčené prsty – představují tři body skautského slibu. palec překrývající malíček – symbolizuje zásadu, že silnější chrání slabšího.

Podáváme si levou ruku, protože je blíž srdci.

Skautské heslo

Semper Parati!

(latinsky – Vždy připraven!)

SKAUTSKÉ PŘÍBĚHY PRO DĚTI

NAPSALA

VLASTA HURTÍKOVÁ

ILUSTROVALA MARTINA SLÁBOVÁ

edika.

ÚVOD



Unás v Koblíkově se toho nikdy moc nedělo. Tedy do doby, než se vrátil náš Matěj...

Abych se vám představil: Jmenuji se Jakub, je mi dvanáct let a mám staršího brácha Matěje, kterého jsem dlouho neviděl, protože žil v Anglii. Vedl tam jeden skautský oddíl a teď se konečně vrátil domů. Vypráví nám různé historky, které tam se skauty zažil, a já mu jen tiše závidím. Tady je oproti tomu děsná nuda. Občas se někomu zaběhne pes a pak ho hledá celá vesnice, ale jinak se tady fakt nic neděje. To až Matěj zjistí, určitě nám zas někam uteče.

Kluci říkají, že bych měl něco udělat, aby tu brácha zůstal na furt. Jenže co? Padl nápad, abychom ho tady zamilovali. Že kvůli holce tu prý zůstane. Taková hloupost! Brácha a holky? To sotva. To je vážně to poslední, co by ho teď zajímalo. Musí to být něco spojeného se skautingem. To je totiž jeho jediná a největší vášeň.

No a pak mě to konečně napadlo. Tady u nás je spousta kluků a holek, kteří nechodí do žádných kroužků, protože tu nic není. Ptal jsem se jich, co by řekli na to, kdybychom v Koblíkově založili skautský oddíl, a byli nadšení!

Brácha na to kupodivu nereagoval zle, ale věděl jsem, že si o tom bude chtít nejdříve trochu popřemýšlet. On vždycky o všem hodně přemýšlí.

Zpráva o mém nápadu se brzy rozkřikla po celé vesnici a do oddílu se přihlásilo celkem patnáct zájemců – šestnáct i se mnou. Brácha řekl, že to s námi zkusí.

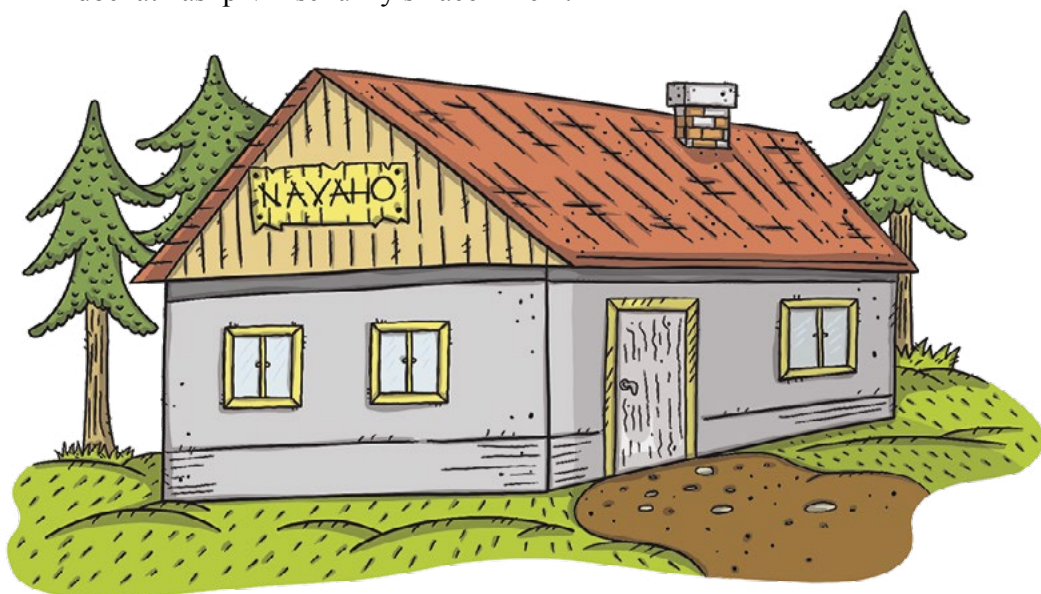
Našemu starostovi se nápad také moc líbil a daroval nám klubovnu. Byla už sice trochu starší, ale to nám nevadilo. Každý den jsme si ji po kouskách opravovali, a když byla hotová, vypadala skoro jako nová.

Matěj pak svolal první schůzi, na které se vymýšlelo jméno pro náš oddíl. Padla spousta zajímavých názvů, ale jednohlasně jsme vybrali Navaho, podle jednoho indiánského kmene žijícího v jihozápadní části Ameriky.

Náš oddíl je smíšený, což znamená, že jsou v něm kluci i holky. Matěj říká, že je to pro nás lepší, abychom se prý naučili k sobě chovat a nedělali mezi sebou rozdíly. Něco na tom bude, protože od té doby, co jsme si začali opravovat klubovnu, si s holkami tak nějak víc rozumíme.

Domluvili jsme se, že se s Matějem budeme v klubovně scházet každých čtrnáct dní, vždy v sobotu ráno. My se tam však určitě budeme scházet častěji – nejlépe každý den.

Byl květen, počasí už vybízelo k venkovním aktivitám a my už se nemohli dočkat naší první schůzky s náčelníkem.



1. BOBŘÍK MRŠTNOSTI



Červen, „Je načase, abychom si promluvili o tom, co bude náplní našich setkávání,“ řekl nám Matěj ono sobotní ráno. „Já osobně navrhuji lovení bobříků. To určitě každý z vás dobře zná. Bobříci jsou zkoušky vašich vlastností, schopností, znalostí i dovedností. A podle toho, jak se která zkouška komu z vás povede či nepovede, se pozná, jaký kdo je.“

Ten návrh se všem líbil a byl jednohlasně odsouhlasen.

„A jako první vyhlašuji bobříka mrštnosti – bobříka žluté barvy. Zahrnuje tyto disciplíny: běh na 50, 60 a 100 metrů, dále pak skok do výšky a do dálky. Kdo uloví tohoto bobříka, dostane ode mne žlutý knoflík, který si smí přišít na rukáv.“

„To určitě vyhraje Lukáš, je přece v tělocviku nejlepší!“ volají kluci. A byla to pravda – Lukáš byl fakt borec. Vždyť taky poctivě každé ráno běhal, a to za každého počasí!

Matěj pověsil na nástěnku tabulku požadovaných výkonů. Všichni jsme si je prohlédli a už se ozývaly první reakce:

„To nedám ani náhodou!“

„To zvládnou levou zadní!“

„Copak jsem Superman?“

„To to můžu jít rovnou zabalit...“

Matěje naše reakce rozesmály. Vzal stopky a už nás hnál na hřiště. „Pojďte, mudrlanti, máme před sebou hodně práce, tak ať to do večera stihneme!“

Jak se dalo očekávat, z kluků si v běhu vedl nejlíp Lukáš. Už odmalička běhával – a to úplně všude. Do školy, do obchodu, na hřiště, prostě kamkoliv měl namířeno, tam běžel. Někdy jsme si říkali, jestli není robot nebo Marťan.

On ale nevynikal jen v běhu. Jak se později ukázalo, dařilo se mu i ve skoku do výšky a do dálky. No a tak není divu, že jako první z nás získal žlutý knoflík.

Z holek měla v běhu nejlepší čas Maruška. Taky hodně běhá, stejně jako Lukáš. Ani ne tak pro zábavu, jako spíše proto, že pořád někam pospíchá. Nemá to jednoduché. Když byla malá, umřela jí maminka. Tatínek už se nikdy znovu neoženil, a tak se musí Maruška starat nejen o domácnost, ale i o své mladší sourozence. Nechápu, jak to všechno zvládá. Ještě ke všemu má pořád dobrou náladu a na všechny se usmívá. Jak to jenom dělá?

Ve skoku do výšky a do dálky se jí také dařilo nejlíp, a tak jako druhá dostala zaslouženě žlutý knoflík.

Zato nám ostatním se už tolik nedařilo. Ať jsme se snažili sebevíc, výsledky byly horší a horší. „Nevěšte hlavu,“ povzbuzoval nás Matěj. „Trénujte každý den a uvidíte, že přijde zlepšení.“

A měl pravdu. Každé odpoledne po škole jsme se scházeli na hřišti a vydávali ze sebe maximum. Holky chodily taky a musím uznat, že se fakt snažily.

Nakonec se nám přece jen podařilo zdolat všechny disciplíny a ulovit tak našeho prvního bobříka.

Hrdě jsme si přišívali žluté kolečko a těšili se na další úkol.

Zato Vašek si se žlutým bobříkem mrštnosti ne a ne poradit.



Celých čtrnáct dní s námi chodil na hřiště, ale bylo to marné.

Už jsme ho znali a věděli jsme, že za to může ta jeho zpropadená smůla, co se mu neustále lepí na paty. Alespoň to tak Vašek tvrdí...

Abyste tomu rozuměli, Vašek je kluk od nás ze třídy. Učí se dobře, ale v tělocviku mu to moc nejde. Vždy, když na něho přijde řada, celý ztuhne a jeho výkony tomu pak odpovídají.

„To se mi nějak nezdá,“ řekl mi večer Matěj, když jsem mu o Vaškovi vyprávěl. Na druhý den si ho vzal stranou, aby si s ním popovídal. „Poslyš, Vašku, ta tvoje smůla, jak o ní každému vyprávíš, má určitě nějaký vysvětlitelný původ. Nechceš mi o něm říct?“

Vašek se začal ošívát a celý zrudl. Bylo mu to trapné.

„No tak,“ povzbuzoval ho Matěj. „Třeba ti můžu pomoci.“

„To sotva,“ zamumlal Vašek. „Doma si o mně myslí, že jsem k ničemu... U nás v rodině jsou totiž všichni sportovně nadaní. Kromě mě... Táta, brácha – a dokonce i máma!

Mně nikdy nic nešlo a ani mě nic nebavilo. Jediné, co jsem ale vždycky